Addenda

de Ion Barbu

Iacob Steiner

Un ins, rămas, cu dinadinsul.
Din Schwitzera, cantonul Ur.
Dar geniul îi fuma ca ninsul
Jungfrau, sub gheaţa investiturii.

Amar, ciudat, certat cu norma
Răzbind târziu, pân' la Berlin
Vrăji în slujbe negre Forma.
În săli drapate-n doliu plin.

Un ins, la fel: încins în bură.
Dar deşertat de orice geniu.
Citesc la alba ta făptură
În firea aceasta de mileniu

Şi – strict – bătut în teoreme.
Acel inel perenial
Ţi-l trec: gătită de cu vreme
Pentru Sabatul cel mai pal.
21 februarie 1954

Portret

Deci versul meu legat în largi turbane
De lănci zbârlit, ca ţeasta unei cegi.
Cu albele-i prăpăstii şi capcane

De munte-opioman, nu-l înţelegi!

L-am scris, e drept, când ochii mei văzură
Rusalca unui iezer scandinav.
Eşti însă: ritm, vigoare şi măsură.
Suavii Francii duhul tău e sclav.

Încât, înadunate, calme linii
Încerc să prind filonul scump, nativ.
Privirea grea ce delegai grădinii
Şi chipul tău în noapte, sub masiv.

Era leirea sutei optsprezece
Cu-abia gânditul arc al buzei tors.
Cu genele străvechi în care zace
Un codru-adânc de farmec dureros.

Din goarne palide, târzii, cocoşul
Herald al lepădării a sunat;
Frunzişul desei nopţi căzu sub roşul
De suliţi… chipul tău e desenat.

SFÂRŞIT